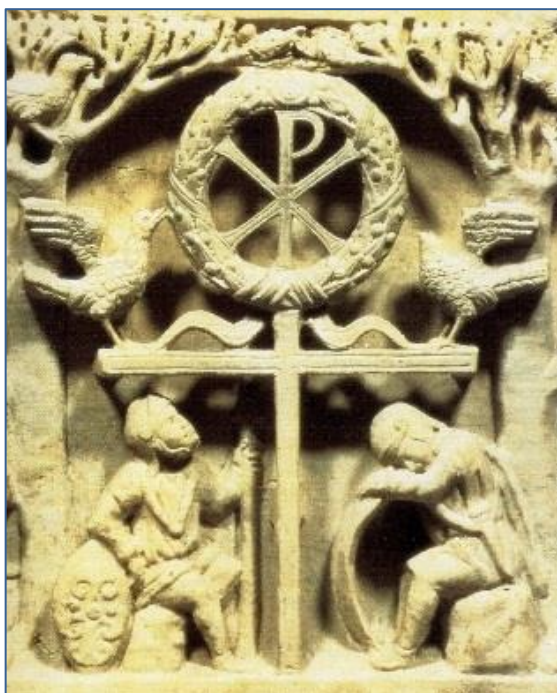


Sarcòfag de la Resurrecció

Marbre, cap el 325, Roma, Museus Vaticans

Aquesta creu, tallada en relleu, és al lloc central del sarcòfag, envoltat d'altres escenes religioses, i emmarcada per arbres. Sobre el instrument de la mort i del triomf de Crist, la creu, hi ha una corona de victòria que manifesta la Resurrecció, dins la que es veu el làbarum, les inicials del nom de Crist en grec; als costats hi ha dos aus fènix, símbol de la vida que reneix (Et rejoyeneixes com una àguila, Sl. 103,5); dos soldats armats estan asseguts, un d'ells adormit. Aquesta creu és un arbre, envoltada d'altres, als costats, però és diferent i dona el fruit més dolç, picant els ocells dels fruits de la corona, alimentant-se d'aquesta nova vida (Et sacia dels bens que desitjaves, lb.). El motiu és adient per un sarcòfag, anunciant la vida eterna que s'espera pels difunts



És una imatge que tradueix a la forma cristiana els triomfs militars de l'Imperi Romà pagà: es disposava l'exhibició de les armes dels vençuts amb dos enemics presoners sota; ara els trofeus militars amb les armes deixen pas a la creu, amb la forma perfecta i circular de la corona de la victòria (He 12,2), com un Sol radiant (Ap. 1,16), i els enemics passen a ser els soldats de la guàrdia del sepulcre (Mt 27,62-66); i les seves armes són inútils per impedir la resurrecció; aquesta ha desarmat les autoritats i les ha exposades públicament en espectacle, afegint-les com a presoneres en el seu seguici triomfal (Col 2,15).

La imatge té una forta simetria, centrada en l'eix vertical de la creu, les formes del làbarum i la corona, i la disposició dels soldats baix; aquests elements donen estabilitat. D'altra banda, pren caràcter dinàmic en l'actitud viva dels ocells, el moviment de les cintes de la corona, i les contrastades actituds dels soldats. Alhora, les lletres marquen una forta centralitat en l'encreuament dels seus pals, que també estableixen els braços de la creu. Així, els dos eixos de la creu (vertical i horitzontal), definint estabilitat, i la centralitat molt evident de la corona, dinàmica, amb els grafismes irradiants de les lletres, com a raigs solars, resulten els elements bàsics i contraposats del relleu.

Jesucrist s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare. (Cf. Fl, 2,5-11).